

Un malson quotidià, o quan les víctimes són tractades com agressors

La senyora Blancafort necessita ajuda

Pilar Rahola

Els lectors de l'AVUI, segons crec, ja n'han sentit parlar. La Isabel-Clara Simó en va fer un article i també va sortir alguna carta a la bústia. De manera que no faig altra cosa que reblar un clau que, tanmateix, continua sense estar resolt. Els fets són tan complexos que difícilment me'n sortiria d'explicar-los amb precisió, però el resum és exactament així d'esperpèntic: amb motiu de la Diada, el matrimoni Armengol-Blancafort va posar una bandera independentista al balcó de la seva casa de Vilanova. Uns seus veïns, d'ideologia oposada, es van enutjar, van arrencar la senyera i es va iniciar així una guerra de nervis, baralles i temperatura dialèctica que ha acabat amb un balanç espectacular. Insults, denúncies mútues, pel que sembla agressions –fins al punt que el matrimoni Blancafort-Armengol s'ha malvenut el pis per canviar d'escala– i dos judicis, dels quals, sorprenentment, l'únic condemnat ha estat justament el matrimoni. Entremig, una jutge acabada d'arribar de les Canàries, uns problemes de consideració per haver demanat el judici en català, i una sentència redactada en castellà. Segons explicacions dels diversos testimonis del judici del 31 de maig, l'exigència de la senyora Blancafort de declarar en català va ser motiu permanent d'enuig, amb comentaris de l'advocat contrari de l'estil: “*su señoría, ¿verdad que el catalán entorpece el juicio?*”. Resultat?: han de pagar 510.000 pessetes pels dos judicis perduts, i no tenen els diners. El marit treballa de conserge i ella, que està malalta, no treballa. Una bandera independentista, doncs, en un balcó de Vilanova ha acabat sent un esperpent valleinclanesc...

Ajudes? Els partits no saben/no contesten. Matèria espinosa! La societat civil? Existeix? Si hagués passat amb una bandera espanyola, tindríem ara manifestacions de desgreu dels transsilvans vidalquadristes, editorials de l'ABC i segurament un docudrama en algun espai televisiu de la Meseta nacional. Perquè la societat civil espanyola sí que existeix! Però no..., era una estelada, de manera que no hi ha notícia, no hi ha desgreu, no hi ha res més que el silenci que acompanya tot el que passa a Catalunya amb aquells que volen viure amb normalitat la seva catalanitat. ¿O és que estem davant del primer ciutadà que, per expressar la seva catalanitat, pateix un conflicte? Silenci i, ai las!, solitud.

Amb un matís, sortosament. Òmnium Cultural ha ajudat el matrimoni en matèria d'advocats i conec la voluntat de la gent de l'Associació Roca i Farreres d'aconseguir els diners d'alguna manera. Diners, tanmateix, que encara no hi són. En el paisatge de fons, una família que ha viscut una odissea extravagant que fa més d'un any que dura i que els ha portat a un malviure considerable. Em deia la senyora Blancafort: “Per posar una bandera...”.

No sóc capaç, ni per coneixement de causa ni per rigor, d'analitzar els termes dels judicis, el capteniment de cadascú o, fins i tot, quina de les parts va estar més ben assessorada o més ben defensada. Aquest, doncs, no és un article sobre la justícia *espanyola*, tot i l'espanyolitat manifesta de la justícia. ¿O hem de recordar que és l'únic dels poders de l'Estat que no és *autonòmic*, sinó que manté inalterable la *unidad del reino*? La problemàtica de la inexistència del català en els judicis de faltes, justament pel fet que la immensa majoria dels jutges són vinguts de fora i els encausats

ANTHONY GARNER

tenen por que l'idioma sigui una arma en contra seu, és gravíssima, quotidiana i impune. Puc afirmar que exigir el català en un judici pot crear una indirecta o directa lesió als interessos de qui ho exigeix? Ho puc afirmar. Cosa que no passa ni ha passat mai amb el castellà.

Deia, però, que no és un judici sobre el judici, atès que vull creure que la sentència és correcta en funció de les proves o els testimonis. Més aviat vull creure que estem davant d'una malíssima mala sort. Però està contrastat plenament que tot neix de la voluntat pacífica, democràtica, del gest de normalitat de posar en la Diada nacional una bandera reivindicativa. I això, si em permetem la confessió, em posa els pèls de punta. Per tant, més que un article d'anàlisi, és una crida de solidaritat. No sé si estem davant d'un problema nacional, tot i que és irrefutable que no vivim en normalitat la nostra condició nacional, ni la vivim ni, amb les condicions actuals, és possible viure-la. Però sí que estem davant d'un problema familiar que ha nascut d'un fet nacional. I a hores d'ara l'única cosa que podem veure amb claredat és que aquesta fa-

mília és increbantable en la seva catalanitat, i s'ha mantingut –com diu el poema– *fidel* a aquesta condició, però no té recursos econòmics, té un problema greu damunt la taula i està pràcticament sola.

No tinc cap telèfon per donar, ni cap compte bancari, només sé que entre Òmnium Cultural i la Roca i Farreres se'n preocupen, i que l'Enric Padrosa segueix el cas, de manera que aquest és el fil natural per expressar algun tipus de solidaritat. Queda dit. I que quedi expressada també la meua profunda perplexitat, atès que ja no sóc capaç de sorprendre'm. Tenim un país tan feble, tan esquerdat per les vores, tan fràgil que no sols tot és possible, sinó que fins i tot és possible que encara siguem presentats com els agressors. ¿Ens adonem que, mentre ens agredeixen des de totes les bandes, nosaltres despenem les poques energies demostrant que som simpàtics, que posem

cavalls per cavalcar gratis quan ens vénen a veure, que no ens quedem els diners dels altres –tot i que l'espoli..., que no ens passem un pèl amb l'idioma, que som democràtes i plurals i tolerants i no sé què més? Fa autèntica feredat veure com vivim un moment extraordinàriament feble per a la consolidació de la nostra identitat, i alhora és el moment en què més ens dediquem a fer-nos perdonar que som diferents. Els agressors, impunes i presentats com a víctimes. Els agredits, havent de demostrar gairebé que no som feixistes. Surrealisme pur, si això fos art i no la vida. Surrealisme de país autoodiat, poruc, incapaç de reaccionar, i a sobre permanentment demanant disculpes.

En fi, senyors Armengol-Blancafort, sort! Tinc la convicció que els diners vindran d'alguna banda, així ho vull creure. Però no tinc és la convicció que el seu cas acabi sent únic. Creixen els adversaris amb la nostra feblesa. I mai, des del franquisme, no havíem estat tan febles.

Queda dit. Sort.

• Pilar Rahola. Escriptora i periodista
pilarrahola@teline.es

L'altra cara

Cosa d'homes

Eulàlia Solé

En ple exercici de la democràcia, els carrers de la ciutat estan plens de grans cartells amb les fotografies dels candidats a guanyar la propera consulta electoral. Com que a les societats dites avançades la imatge es considera tan important com els fets i els continguts, cadascun dels aspirants a ser elegit compta amb el seu assessor d'imatge. Tant per a les fotografies com per als discursos, actituds, rodes de premsa, indumentària, pentinat.

Tal com cal, abans de la data de les eleccions s'han fet públiques unes enquestes encarregades pels competidors

en les quals es tempteja la intenció de vot dels electors. La qual cosa ha permès descobrir quin és el postulant que s'imposa com a favorit. Es preveu que aquest obtindrà el 37,5% dels vots, enfront del 18,8% que votarà el seu principal rival. És clar que hi ha un 32,2% d'indecisos, amb capacitat per decantar la balança a última hora. S'imposa, doncs, que els directors de la campanya electoral s'hi dediquin a fons, i que els seus clients, els candidats, facin el màxim esforç per presentar amb convicció i de forma atractiva els seus respectius programes.

La mostra consultada en cadascuna

de les enquestes és prou acurada per poder certificar que el nivell de confiança arriba al 95,5%. És a dir, hi podem pujar de peus. No es pot esperar menys quan s'han contractat empreses de prestigi en sondejos d'opinió, quan fins i tot s'ha recorregut a una multinacional amb seu a l'estranger. En un assumpte de vital importància, en què la gent s'hi juga tant, es fa necessari esmerçar els afanys i els diners que calguin.

També esdevé encoratjadora la certesa que l'abstenció serà mínima, a diferència del que succeeix en altres comicis, siguin eleccions generals, autonòmiques, municipals o europees. En el cas que ens ocupa, es percep que els electors estan molt motivats, tot i que la població convocada a les eleccions difereix de les poblacions habituals, atès que comprèn un percentatge més gran d'homes que de dones. Aquestes apareixen com a minoritàries en el conjunt

de votants, malgrat que el seu nombre tendeixi a augmentar. Perquè el futbol, diguem ja que aquest és el tema que remou tantes consciències, voluntats, mitjans de comunicació, empreses, discussions, publicitat, enquestes i col·legis electorals, pertany essencialment al món dels homes. És propi de l'ordre social masculí que surti en portada dels diaris i dels telenotícies. Que tingui portals a Internet. Que es facin mitings preelectorals i que els candidats s'anunciïn a l'exterior dels autobusos.

Ve a ser l'equivalent de les anomenades revistes del cor, o premsa rosa, per a les dones. També hi ha homes que se'n compren, o que en llegeixen, però el principal adepte és el sexe femení, d'igual manera que el primordial apassionat pel futbol és el sexe masculí. Alguns miren de reüll les dones i els seus afers i diuen, burletes, ¡bah, és cosa de dones!... Per altra banda, hi ha persones que pensen que el futbol i l'enrenou que genera és cosa de criatures, però no, s'equivoca, és cosa d'homes.

• Eulàlia Solé. Sociòloga i escriptora